

KUNIKS
SA
MIND
ARMASTAD

Triloogia 2. raamat

New York Timesi bestsellerite autor

ANN AGUIRRE

Ann Aguirre
As Long As You Love Me
2014

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Evelin Piip
Korrektor Inna Viires

© 2014 by Ann Aguirre
© 2016 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M03307116
ISBN 978-9949-25-884-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest **www.ersen.ee**

Vivile, kes tõesti on headus ise.

Esimene peatükk

Oleks raske vaielda kõigi nendega, kes mind läbikukujaks pidasid.

Kahekümne ühe aastaselt olin ilma jäänud oma ülikooli stipendiumist, andnud korvi suurepärasele kutile ning kolinud tagasi ema juurde. Kellel oli hea meel mind näha, kuid see polnud just auväärt naasmine, millest kolm aastat varem kohvleid pakkides unistanud olin. Aga ikkagi – ma ei suutnud teatud rõõmu eitada, isegi kui sel kahetsusemekk küljes oli. Sharoni linn Nebraskas polnud just suur, vaid väike täpp kaardil. Keskuses asus tervelt kuus poodi ning ei ainsatki kaubanduskeskust, selleks tuli autoga 60 kilomeetrit sõita – kui just Walmarti mitte arvesse võtta. Meil oli McDonald's ja Pizza Hut, kõrts, kaks baari ja koht nimega Patty Pannkoogid. Nagu arvata võis, spetsialiseeruti seal pannkookidele. Ainuke uhkem lokaal oli The Grove, restaureeritud ajalooline koht; sinna polnud mind keegi kunagi kohtingule viinud. Kuid linn oli niivõrd väike, et kõik teadsid kõiki ning selles tuttavlikkuses ja keelepeksus oli teatud troosti.

Hetkel oli mu elu üks paras segadus – kuid viimast kasti lahti pakkides ohkasin ma kergendatult. Ei mingeid loenguid enam, ei mingit teeseldud huvi oma väidetava tuleviku vastu iga kord, kui oma parima sõbranna ja toakaaslase Nadiaga rääkisin. See oli olnud põrgulikult raske – teeselda, et kõik oli korras, samal ajal, kui mu elu kokku varises. Ent hoolimata sellest, et mul polnud võimalik oma läbielamisi jagada, hakkasin Nadiast puudust tundma; tema jäi edasi Michigani, kui mina Sharonisse naasin, et otsast alata.

Mu ema koputas avatud uksele. „Ma ei ole eriti midagi muutnud. Võime värvida, kui tahad, või ma võin uued kardinad teha.”

„Kõlab hästi.” Ma ei mõelnud seda sarkastiliselt. Seda tuba polnud muudetud sellest ajast, kui ma kolmeteist olin, ning lavendel tundus veidi liiast. Rääkimata seal valitsevast printsessiteemast: valge ja kuldne mööbel, kohev lilla vaip, kõik mu kaisuloomad ning riidul täis fantaasiaraamatuid rüütlitest ning orvuks jäänud pärijannadest. Lillemuustriline päevatekk ja kardinad tekitasid minus tahtmise voodi kroogitud alläärise taha roomata ning sinna jäädagi.

„Mis sul mõttes oli?” küsis ema.

Ta nägi väga hea välja; muutumine, mida olin juba tänapühade ajal märganud, oli jätkunud. Kätte oli jõudnud veebruar ning ta oli viimased kümme kilo alla võtnud, seega kui üldse, oli ta peenem kui mina. Ilmselt pidanuks see mind ärritama, kuid nii hea oli teda taastumas näha. Pärast seda, kui mu isa ära läks, olin kartnud, et ta jääb igaveseks katki.

„Valged seinad, punased tartaanmustriga kardinad?”

„Kõlab hästi. Ja päevatekk?”

„Sama nagu kardinadki, kui sa oled nõus selle valmis tegema. Või läheks see liiga paljuks?”

Ta kallutas pead ja mõtles sellele. „Ilmselt mitte, kui sa patju ka muustrilisi ei taha.”

„Plaanis polnud.”

„Ma olen nii rõõmus, et sa siin oled. Isegi kui see tähendab, et Mount Albionis asjad viltu vedasid.” Ta oli ettevaatlik, et seda mitte kõva häälega välja öelda – et olin koolist välja kukkunud, häbis tagasi koju tulnud, või nii vähemalt jutud käisid. Kõige nurjatumad kirikutädid sosistasid ka, et ma olin rase.

„Aitäh.” Embasin ema kiirelt. „Tohin ma autot laenata?”
Kui imelik on seda küsida. „Mul on paari asja tarvis.”

„Loomulikult. Saad sa piima ja mune ka tuua?” Säde, mida nägin ta silmis meie pilkude kohtudes, andis aimu, et ta mäletas, kui sageli olime me minu keskkooli ajal seda stseeni läbi mänginud.

„See on vähim, mis ma teha saan.” Vaikisin hetke, nagu ta oodanud oligi, ning lisasin: „Ei, oota, vähim oleks mitte midagi. Aga siis ei saaks ma autovõtmeid.”

„Jälle õigus.” Ta läks ees allkorrusele ja poetas need mu avatud pihku. „Ära tee midagi, mida mina ei teeks.”

Muigasid oma sassis juustele ja räpastele hallidele dressidele viibates. „Niimoodi välja nähes on see raske, kuid ma katsun mitte südameid murda.”

Ema irtas. „Hiljem näeme, Lauren.”

Kell oli pool neli laupäeva pärastlõunal, kui ma mööda välisukse treppi alla keksisin. Meie väike kahe

magamistoaga maja polnud aastaid nii hea välja näinud. Kuigi ema polnud seda veel tunnistanud, kahtlustasin, et mõni mees oli tal maja eest hoolitsemise ja putitamisega abiks – ja ehk millegagi veel. Talle võis tunduda imelik mulle öelda, et ta taas kohtamas käis, kuid minu arvates oli viimane aeg. Isa oli ära olnud kümme aastat ning nende lahutusest oli möödas kaheksa. Seda poleks saanud mingitki pidi liiga järsuks muutuseks pidada.

Istusin vanasse Plymouthisse ja keerasin võtit. Mul oleks olnud igati mõistlik oma auto osta, kuid hetkel ei saanud ma seda endale lubada. Kümne minuti pärast keerasin toidupoe parklasse. Kuna mul oli kreemi ja deodoranti vaja, võisin piima ja munad sama käiguga võtta. Polnud mõtet laiema valiku pärast kaugemale sõita. Lapsepõlves olime me parklas igasugu lollusi teinud, peamiselt seetõttu, et midagi muud polnud teha. Mäletan, kuidas me poe taga jõime ja Nadia mind ostukärus ringi sõidutas, kuni poe töötaja välja meie peale karjuma tuli.

Nostalgia, mis minust üle uhas, oli sügav ja rammus; kuhu ma ka ei läheks, see jäi igaveseks minu koduks. Paljudele tundus Sharon pärssiv, kujutasin ette, täielik valikute puudus, kuid mina lootsin informaatikasse sisse saada ning endale mõne kaugtöö sebid. Mulle oli alati rohkem kui kõikidele teistele, keda ma teadsin, meeldinud programmide ja rakendustega nokitseda, ent mul oli ka missioonitunnet. Seega katsetasin esmalt viimasega ning avastasin, et vihkasin seda piisavalt, et uuesti alustada, isegi kui see tähendas akadeemilise motivatsiooni kaotamist...